



Arrest

nr. 180 670 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 19 oktober 2015 een visumaanvraag in, in de ambassade te Kampala, Oeganda, om haar broer O.A. te vervoegen.

Op 1 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing die de bestreden beslissing is:

“Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar:

Betrokkene diende een aanvraag in tot het bekomen van een visum D om zich in België te komen vestigen bij zijn broer A. O. A.. Gelet op het feit dat het hier gaat om twee broers, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen in de vreemdelingenwet inzake gezinshereniging.

Tevens komen er uit het dossier onvoldoende elementen naar voor die een uitzonderlijke afgifte van een visum D omwille van humanitaire redenen zou kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet dat hij geïsoleerd in het land van verblijf is en dat er geen familie is in diens nabijheid die voor betrokkene kan zorgen. In de brief van de advocaat in het dossier wordt gesteld dat betrokkene thans alleen als minderjarige in Somalië zonder de nabijheid van diens familie verblijft en zijn enigste familielid wil komen vervoegen in België. De betrokkene zou momenteel worden opgevangen door burens in Somalië bij gebrek aan familie in zijn nabijheid. Dit alles wordt onvoldoende gestaafd.

Immers, in de asielaanvraag ingediend in 2013 door A. O. A. heeft hij aangegeven dat hij gehuwd is met I. A. sinds 25.01.2012, dat zijn vader A. O. overleden is, dat zijn moeder M. S. vermist is en dat hij twee broers heeft: A. O. en Y. O..

Ten eerste, I. A. heeft in mei 2014 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een visum D gezinshereniging, op 22.09.2014 werd er door onze diensten een akkoord gegeven tot afgifte van een visum D. Volgens het dossier heeft I. A. het visum afgehaald, zij is echter tot op heden niet bij haar echtgenoot in België komen wonen, uit het Rijksregister uittreksel van A. O. A. blijkt dat hij alleenstaand is en dat er niemand bij hem woont. Het kan dus zijn dat Igra Ali nog steeds in de buurt van betrokkene verblijft en dat zij voor hem kan zorgen.

Ten tweede, uit de door betrokkene voorgelegde geboorteakte blijkt dat wanneer je dit samenleest met hetgeen diens broer tijdens de asielaanvraag heeft verklaard dat beide personen inderdaad dezelfde ouders zouden kunnen hebben. Er is echter geen zekerheid over het feit of hun vader effectief gestorven is, er werd van hem geen overlijdensakte voorgelegd noch werd in de voogdijakte van de Somalische rechtbank de vader bij naam genoemd. Er is eveneens geen zekerheid over het feit of hun moeder effectief vermist is, in de voogdijakte van de Somalische rechtbank wordt de moeder niet bij naam genoemd.

Ten derde, de advocaat stelt dat betrokkene zou verblijven bij diens burens in Somalië. Nochtans legt hij een bewijs voor van het feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda op 10.08.2015. Ten vierde, er is niets bekend over het lot van Y. (de jongste broer in het gezin). Het is onduidelijk waarom de persoon die instaat voor de zorgen van Y. niet voor betrokkene zou kunnen zorgen.

Gelet op het feit dat betrokkene meer dan een jaar na de toekenning van het statuut van erkend vluchteling aan diens broer een aanvraag indient tot het bekomen van een visum D om zich in België bij zijn broer te komen vestigen, diende betrokkene te bewijzen dat diens broer beschikt over de volgende zaken: voldoende bestaansmiddelen om betrokkene zijn verblijf financieel te kunnen dekken, voldoende huisvesting om betrokkene te kunnen ontvangen (door middel van een geregistreerde huurovereenkomst) en een bewijs van voldoende ziekteverzekering (door middel van een bewijs van de mutualiteit van diens broer waaruit blijkt dat betrokkene hierbij zou kunnen worden aangesloten). Omtrent de zonet opgenoemde criteria werd in het dossier van betrokkene geen enkel document voorgelegd. Eveneens wordt in het dossier niet gestaafd dat betrokkene financieel afhankelijk zou zijn van diens broer die in België verblijft.

Bovendien kan het door de advocaat van betrokkene ingeroepen element dat betrokkene een hartziekte heeft en zich tevens in België zou willen vestigen omwille van een medische behandeling van zijn ziekte geen reden zijn tot afgifte van een visum D.

Gelet op al het voorgaande, kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met de Slotakte, gedaan te Lissabon op 13 december 2007 en goedgekeurd bij wet van 19 juni 2008, BS 19 februari 2009 (Kinderrechtenverdrag). Het middel luidt deels als volgt:

“Schending materiële motiveringsverplichting

Schending artikel 9 Vreemdelingenwet

Schending artikel 3 Kinderrechtenverdrag – het hoger belang van het kind

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Een ander aspect van de materiële motiveringsverplichting is dat de motivering logisch, coherent moet zijn en redelijk; wat ook wel eens het redelijkheidsbeginsel genoemd wordt – hetwelk een integraal onderdeel van de materiële motiveringsverplichting uitmaakt.

In casu is dat echter allerminst het geval.

II.1.2. De verwerende partij stelt vooreerst:

Immers, in de asielaanvraag ingediend in 2013 door Abdi Omar Adam heeft hij aangegeven dat hij gehuwd is met Igra Ali sinds 25.01.2012, dat zijn vader Adam Omar overleden is, dat zijn moeder Mohamed Sakiyo vermist is en dat hij twee broers heeft: Ali Omar en Yakye Omar. Ten eerste, Igra Ali heeft in mei 2014 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een visum D gezinshereniging, op 22.09.2014 werd er door onze diensten een akkoord gegeven tot afgifte van een visum D. Volgens het dossier heeft Igra Ali het visum afgehaald, zij is echter tot op heden niet bij haar echtgenoot in België komen wonen, uit het Rijksregister uittreksel van Adbi Omar Adam blijkt dat hij alleenstaand is en dat er niemand bij hem woont. Het kan dus zijn dat Igra Ali nog steeds in de buurt van betrokkene verblijft en dat zij voor hem kan zorgen.

De echtgenote van de broer van de verzoekende partij is inderdaad vermist, nadat zij een visumaanvraag had ingediend. De broer van de verzoekende partij weet niet of er haar iets ernstig overkomen is, dan wel of zij finaal beslist heeft te scheiden en met iemand anders te trouwen (In Somalië bestaat er immers geen register waar alle huwelijken en echtscheidingen geregistreerd worden).

Bovendien slaat dit nergens op: de verwerende partij maakt hypothesen (zoals er duizenden kunnen worden gemaakt), zonder zich ook maar te informeren. Een telefoontje naar de raadsman van de verzoekende partij of een interview met verzoekende partij hadden nochtans volstaan om bijkomende informatie te krijgen.

Verwerende partij gooit op dergelijke wijze haar eigen professionaliteit te grabbel. Als dergelijke motivering aanvaardbaar zou zijn in rechte, dan kan de motiveringsverplichting maar beter ineens worden afgeschaft en maakt de verwerende partij zichzelf overbodig. Misschien een hint voor onze regering die nog naar besparingen op zoek is?

II.1.3. Verwerende partij vervolgt:

Ten tweede, uit de door betrokkene voorgelegde geboorteakte blijkt dat wanneer je dit samenleest met hetgeen diens broer tijdens de asielaanvraag heeft verklaard dat beide personen inderdaad dezelfde ouders zouden kunnen hebben. Er is echter geen zekerheid over het feit of hun vader effectief gestorven is, er werd van hem geen overlijdensakte voorgelegd noch werd in de voogdijakte van de Somalische rechtbank de vader bij naam genoemd. Er is eveneens geen zekerheid over het feit of hun moeder effectief vermist is, in de voogdijakte van de Somalische rechtbank wordt de moeder niet bij naam genoemd.

Nochtans heeft verzoekende partij met stuk 3 bij haar aanvraag wel degelijk trachten aan te tonen dat haar vader gestorven is en haar moeder vermist.

Verwerende partij gaat er bovendien aan voorbij dat het hier om Somalië gaat; het land waar quasi geen officiële documenten bestaan, gezien de complete chaos waarin het land sinds meer dan 25 jaar gedompeld is.

In plaats van de voorgelegde documenten te toetsen aan de verklaringen in het asielgehoor van de broer van de verzoekende partij (hetgeen wel gebeurt wanneer een visum gezinshereniging wordt aangevraagd), verkiest verwerende partij om opnieuw te stellen dat ze te weinig documenten heeft (zonder wat dan ook te vragen).

Dit is niet redelijk.

II.1.4. Verwerende partij vervolgt:

Ten derde, de advocaat stelt dat betrokkene zou verblijven bij diens burens in Somalië. Nochtans legt hij een bewijs voor van het feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda op 10.08.2015.

Het klopt inderdaad dat de verzoekende partij in Oeganda een asielaanvraag heeft ingediend. Zij diende immers in Oeganda haar aanvraag in te dienen en te wachten op een antwoord aangezien er geen Belgische ambassade is in Somalië!!

In afwachting hiervan kon zij toch moeilijk illegaal op het Oegandese grondgebied verblijven? Of is het toch dit wat verwerende partij suggereert? Opnieuw ontgaat de relevantie van dit argument aan de verzoekende partij...

Verzoekende partij heeft bovendien lang moeten wachten; het plan was eigenlijk om de visumaanvraag reeds in juli 2015 in te dienen. De aanvraag met bijhorende documenten werden echter vanuit België met de post naar de verzoekende partij opgestuurd, doch daar is mis gegaan. Deze post is nooit toegekomen bij de verzoekende partij.

Bijgevolg moest opnieuw begonnen worden; sommige documenten hernieuwd, waardoor de indiening van de aanvraag enige maanden vertraging opgelopen heeft.

II.1.5. Verder wordt er in de beslissing nog gewezen op Y., de jongste broer in het gezin.

Opnieuw had verwerende partij toch minstens deze vraag voorafgaandelijk kunnen stellen alvorens blind deze beslissing te nemen. Y. werd immers het slachtoffer van een gedwongen rekrutering door Al Shabaab.

II.1.6. Tot slot stelt de verwerende partij:

Gelet op het feit dat betrokkene meer dan een jaar na de toekenning van het statuut van erkend vluchteling aan diens broer een aanvraag indient tot het bekomen van een visum D om zich in België bij zijn broer te komen vestigen, diende betrokkene te bewijzen dat diens broer beschikt over de volgende zaken: voldoende bestaansmiddelen om betrokkene zijn verblijf financieel te kunnen dekken, voldoende huisvesting om betrokkene te kunnen ontvangen (door middel van een geregistreerde huurovereenkomst) en een bewijs van voldoende ziekteverzekering (door middel van een bewijs van de mutualiteit van diens broer waaruit blijkt dat betrokkene hierbij zou kunnen worden aangesloten). Omtrent de zonet opgenoemde criteria werd in het dossier van betrokkene geen enkel document voorgelegd. Eveneens wordt in het dossier niet gestaafd dat betrokkene financieel afhankelijk zou zijn van diens broer die in België verblijft.

Nergens bepaalt artikel 9 Vreemdelingenwet dat een aanvraag inzake een humanitaire visum bovenstaande documenten MOET bevatten.

Nochtans stelt de verwerende partij –alsof dit geen persoonlijke appreciatie van haarzelf maar wel een wettelijke vereiste is- dat de broer van de verzoekende partij zijn bestaansmiddelen diende te bewijzen evenals de huisvesting en het bewijs van voldoende ziekteverzekering. Als de verwerende partij meent dat dit een wettelijke vereiste is en dus een gebonden bevoegdheid in haren hoofde (en geen discretionaire), dan wordt haar bij deze verzocht mede te delen op welke wettelijke bepaling zij zich hiervoor baseert.

Verwerende partij verwacht huidige aanvraag duidelijk met een aanvraag gezinshereniging –waarbij deze voorwaarden soms wel gesteld worden- terwijl ze in het begin van haar beslissing zelf stelt dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging!

Mocht de verwerende partij thans wel de mening zijn toegedaan dat dit een aanvraag gezinshereniging betreft, dan verneemt de verzoekende partij dit graag. Dergelijke procedure is door de wetgever immers beter geregeld en laat de verwerende partij minder toe om met de “voeten van de verzoekende partij te spelen”, zoals dit thans het geval is...

II.1.7. Bovendien kan ook de vraag gesteld worden waar het ‘hoger belang van het kind’ aanwezig is in deze.

Het lijkt er immers meer op dat de verwerende partij zich in alle mogelijke bochten kronkelt om toch maar geen visum toe te moeten kennen en daarbij geen enkele motivering pour les ‘besoins de la cause’ schuwt.

Zou het hoger belang er niet meer bij gebaat zijn dat de broer van de verzoekende partij de zorg voor haar opneemt? Ook de hartziekte van de verzoekende partij wordt op geen enkel moment mee overwogen (buiten de zinssnede dat dit geen reden kan zijn tot afgifte van een visum D)
Het valt niet in te zien waarom een ‘overlevering aan de Oegandese autoriteiten’ beter zou zijn dan het alternatief, dat door de broer van de verzoekende partij wordt geboden.

Verzoekende partij meent dan ook dat de huidige beslissing op manifeste wijze de materiële motiveringsverplichting, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en bijgevolg tevens artikel 9 Vreemdelingenwet schendt.”

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;
- artikel 9 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering van de bestreden beslissing niet logisch, coherent en redelijk zou zijn. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging loutere hypothesen maakt, zonder zich te informeren.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten dat er onvoldoende elementen naar voor werden gebracht die een uitzonderlijke afgifte van een visum type D omwille van humanitaire redenen kunnen rechtvaardigen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd gemotiveerd nopens alle door de verzoekende partij ingeroepen elementen, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing gebrekkig zou gemotiveerd zijn.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na gedegen onderzoek van de visumaanvraag van de verzoekende

partij diende vast te stellen dat het relaas van de verzoekende partij absoluut onvoldoende gestaafd wordt aan de hand van objectieve stavingstukken.

Terwijl het evident niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te vergen dat bewijs wordt voorgelegd van het feit dat de verzoekende partij in het land van herkomst inderdaad geen familie meer zou hebben. De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden.

De verzoekende partij is in de gegeven omstandigheden slecht gekomen om de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging te verwijten dat in de bestreden beslissing verschillende hypothesen gemaakt worden, vermits de verzoekende partij zelf heeft nagelaten om de door haar aangevoerde humanitaire elementen terdege te onderbouwen.

Verweerder merkt in dit kader op dat niet dienstig kan betwist worden dat de verzoekende partij over de redelijke mogelijkheid beschikte om alle relevante gegevens op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ter kennis te brengen. De verzoekende partij behoorde in dit kader te weten dat haar aanvraag voor het bekomen van een (uitzonderlijk) visum om humanitaire redenen met de nodige stavingstukken diende onderbouwd te worden.

Zie ook:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd terecht vastgesteld dat geen bewijs voorligt dat de verzoekende partij in het land van herkomst geen familieleden zou hebben. Terwijl de bewering als zou de verzoekende partij bij burens in Somalië wonen, ontkracht wordt door de vaststelling dat door de verzoekende partij in augustus 2015 nog asiel werd aangevraagd in Oeganda.

Het enkele feit dat de verzoekende partij in haar aanvraag meent te hebben trachten aan te tonen dat haar vader overleden is en haar moeder vermist is, kan uiteraard niet volstaan opdat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou moeten worden besloten tot de afgifte van een visum om humanitaire redenen.

In dit kader weze het nog opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het beoordelen van de aanvraag tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D) om humanitaire redenen.

Aansluitend op het voorgaande vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en een bewijs van voldoende ziekteverzekering op te leggen aan de verzoekende partij.

Het enkele feit dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet voorschrijft welke documenten bij een aanvraag voor een humanitair visum moeten voorliggen, verhindert allermindst dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging binnen de toepassing van zijn discretionaire bevoegdheid oordeelt dat de verzoekende partij -die zich bij haar meerderjarige broer in België wenst te komen vestigen- aantoonst dat zij bij haar broer wel degelijk onderdak zal kunnen verkrijgen, alsook dat de broer zal kunnen instaan voor het onderhoud van de verzoekende partij.

Verweerder benadrukt dat het allermindst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om naar analogie van de bepalingen inzake gezinshereniging op grond van artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet ook in onderhavig geval van gezinshereniging met de meerderjarige broer te vereisen dat bewijzen voorgelegd worden, waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich daadwerkelijk bij de meerderjarige broer zal kunnen voegen en door hem zal kunnen worden opgevangen.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich in allerlei bochten zou wringen om toch maar geen visum te moeten toekennen, benadrukt verweerder dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te vergen dat een uitzonderlijke aanvraag voor een visum om humanitaire redenen met voldoende stavingstukken onderbouwd wordt.

Alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen werden terdege onderzocht door de gemachtigde van de Staatssecretaris. Indien de verzoekende partij echter zelf nalaat om voldoende stavingstukken ter ondersteuning van haar relaas voor te leggen, is het de gemachtigde van de

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteraard niet mogelijk na te gaan of het toekennen van een humanitair visum al dan niet het hoger belang van het kind zou dienen.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Verweerder besluit dat in casu slechts kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, besliste dat de visumaanvraag de verzoekende partij moet worden geweigerd.

Ten overvloede laat de verweerder gelden dat de concrete en feitelijke kritiek van verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Immers dient te worden vastgesteld dat de kritiek van verzoekende partij uit op de feitelijke vaststellingen. Evenwel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

Volledigheidshalve verwijst de verweerder naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007):

“... In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (cfr. artikel 146 bis B.W.). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond” (RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008).

Het enig middel van verzoekende partij faalt dan ook in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van een visum lang verblijf (type D) aan de verzoekende partij diende geweigerd te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van artikel 9 van de vreemdelingenwet wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag met name artikel 9 en 13 van de vreemdelingenwet zodat ze in tegendeel met wat de verzoekende partij beweert ook in rechte is gemotiveerd. Er wordt overigens opgemerkt dat de verzoekende partij de toepassing van artikel 13 niet betwist nu zij de schending ervan niet aanvoert.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voorhoudt een alleenstaande broer te zijn van een in België erkend vluchteling die zij wenst te vervoegen. Haar aanvraag tot het verkrijgen van een humanitair visum is gesteund op artikel 9 van de vreemdelingenwet. Zij hield voor dat haar vader is gestorven en haar moeder is vermist. Zij is minderjarig en verblijft alleen in Somalië en zou in een schrijnende situatie verkeren. Bovendien zou zij ziek zijn.

2.4. In een eerste onderdeel betwist de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“Immers, in de asielaanvraag ingediend in 2013 door A. O. A. heeft hij aangegeven dat hij gehuwd is met I. A. sinds 25.01.2012, dat zijn vader A. O. overleden is, dat zijn moeder M. S. vermist is en dat hij twee broers heeft: A. O. en Y. O..*

Ten eerste, I. A. heeft in mei 2014 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een visum D gezinshereniging, op 22.09.2014 werd er door onze diensten een akkoord gegeven tot afgifte van een visum D. Volgens het dossier heeft I. A. het visum afgehaald, zij is echter tot op heden niet bij haar echtgenoot in België komen wonen, uit het Rijksregister uittreksel van A. O. A. blijkt dat hij alleenstaand is en dat er niemand bij hem woont. Het kan dus zijn dat Igra Ali nog steeds in de buurt van betrokkene verblijft en dat zij voor hem kan zorgen.”

De verzoekende partij bekritiseert dit motief stellend dat de schoonzus van de verzoekende partij I.G. is vermist nadat deze haar toegekend visum had afgehaald. Zij weet niet of dit het gevolg is van wat haar is overkomen of dat zij besliste haar relatie met de broer van de verzoekende partij te beëindigen. Zij verwijt de verwerende partij louter hypothesen te maken.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat de verdwijning van de schoonzus niet ter kennis is gebracht door de verzoekende partij of diens raadsman in de aanvraag en even zeer een loutere blote bewering is door niets gestaafd. Het komt de verzoekende partij toe bij het indienen van dergelijke aanvraag zo veel mogelijk informatie ter kennis te brengen van de verwerende partij die er niet toe gehouden is hangende de aanvraag de raadsman van de verzoekende partij te “telefoneren” om inlichtingen bijkomend op te vragen.

Bovendien is dit motief niet determinerend en is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich afvraagt of de schoonzus niet bij de verzoekende partij is gebleven om haar bij te staan.

Deze beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.5. In een tweede onderdeel betwist de verzoekende partij het motief dat stelt: *“Ten tweede, uit de door betrokkene voorgelegde geboorteakte blijkt dat wanneer je dit samenleest met hetgeen diens broer tijdens de asielaanvraag heeft verklaard dat beide personen inderdaad dezelfde ouders zouden kunnen hebben. Er is echter geen zekerheid over het feit of hun vader effectief gestorven is, er werd van hem geen overlijdensakte voorgelegd noch werd in de voogdijakte van de Somalische rechtbank de vader bij naam genoemd. Er is eveneens geen zekerheid over het feit of hun moeder effectief vermist is, in de voogdijakte van de Somalische rechtbank wordt de moeder niet bij naam genoemd.”*

De verzoekende partij kan nog gevolgd worden in haar stelling dat er in Somalië quasi geen officiële documenten bestaan of dat het moeilijk zou zijn om deze te verkrijgen. Evenwel heeft zij in casu documenten verkregen, uitgaand van een rechtbank waarin gesteld wordt dat twee getuigen bevestigen

dat de ouders van de verzoekende partij vermist of dood zijn. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat in de voogdijakte, het enige document waarin een verwijzing is naar dit feitelijk gegeven, de naam van de ouders van de verzoekende partij niet wordt vermeld, en bijgevolg er geen zekerheid bestaat dat de vader is overleden en de moeder van de verzoekende partij vermist is. Dit motief is kennelijk redelijk, correct en vindt steun in het administratief dossier. Indien de verzoekende partij dan toch erin geslaagd is documenten te verkrijgen aangaande de dood van de vader en de vermissing van de moeder kan er redelijkerwijze verwacht worden dat hun namen vermeld staan in een akte die uitgaat van een rechtbank, wat in casu ontbreekt.

Overigens stelt de verzoekende partij ten onrechte dat de verwerende partij niet heeft getoetst aan het asielrelaas van de broer, erkend vluchteling al hier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat een toetsing is gebeurd en de verzoekende partij brengt geen elementen van het asielrelaas van haar voorgehouden broer aan, andere dan deze vermeld in de bestreden beslissing, die haar aanvraag ondersteunen.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

2.6. In een derde onderdeel geeft de verzoekende partij door te stellen dat *“Ten derde, de advocaat stelt dat betrokkene zou verblijven bij diens bureaus in Somalië. Nochtans legt hij een bewijs voor van het feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda op 10.08.2015.*

Het klopt inderdaad dat de verzoekende partij in Oeganda een asielaanvraag heeft ingediend. Zij diende immers in Oeganda haar aanvraag in te dienen en te wachten op een antwoord aangezien er geen Belgische ambassade is in Somalië!!

In afwachting hiervan kon zij toch moeilijk illegaal op het Oegandese grondgebied verblijven? Of is het toch dit wat verwerende partij suggereert? Opnieuw ontgaat de relevantie van dit argument aan de verzoekende partij...

Verzoekende partij heeft bovendien lang moeten wachten; het plan was eigenlijk om de visumaanvraag reeds in juli 2015 in te dienen. De aanvraag met bijhorende documenten werden echter vanuit België met de post naar de verzoekende partij opgestuurd, doch daar is mis gegaan. Deze post is nooit toegekomen bij de verzoekende partij.

Bijgevolg moest opnieuw begonnen worden; sommige documenten hernieuwd, waardoor de indiening van de aanvraag enige maanden vertraging opgelopen heeft.”, een ganse uitleg en feitelijke beschouwingen die irrelevant zijn voor de beoordeling van het geschil nu dit motief overtuigend is. De Raad wijst erop dat het determinerende motief van de bestreden beslissing de vaststelling is dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde alleenstaand zonder enige familie, te verblijven in Somalië omdat hij niet aantoonde dat diens vader dood is en diens moeder vermist terwijl zij stukken dienaangaande bijbracht die geen vermelding maakt van de namen van de ouders en de verwerende partij in het ongewisse liet over de relatie die zij had met haar schoonzus.

2.7. Waar de verzoekende partij nog het motief betwist dat erop wijst dat er niets bekend is over de jongste broer van de verzoekende partij, kan de Raad dit motief enkel ondersteunen. De verzoekende partij liet na over haar broer enige gegevens te verstrekken voor het nemen van de bestreden beslissing. Waar zij thans voorhoudt dat deze het slachtoffer is geworden van een gedwongen rekrutering door Al Shabaab, heeft de verzoekende partij, nochtans bijgestaan door een advocaat voor het indienen van de aanvraag, nagelaten dit aan de verwerende partij kenbaar te maken. Haar slechts in het verzoekschrift bekend gemaakte beschouwingen kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad kan slechts rekening houden met de gegevens gekend voor het nemen van de bestreden beslissing nu hij zich voor de wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

2.8. In het vijfde onderdeel betwist de verzoekende partij het motief dat stelt: *“Gelet op het feit dat betrokkene meer dan een jaar na de toekenning van het statuut van erkend vluchteling aan diens broer een aanvraag indient tot het bekomen van een visum D om zich in België bij zijn broer te komen vestigen, diende betrokkene te bewijzen dat diens broer beschikt over de volgende zaken: voldoende bestaansmiddelen om betrokkene zijn verblijf financieel te kunnen dekken, voldoende huisvesting om betrokkene te kunnen ontvangen (door middel van een geregistreerde huurovereenkomst) en een bewijs van voldoende ziekteverzekering (door middel van een bewijs van de mutualiteit van diens broer waaruit blijkt dat betrokkene hierbij zou kunnen worden aangesloten). Omtrent de zonet opgenoemde*

criteria werd in het dossier van betrokkene geen enkel document voorgelegd. Eveneens wordt in het dossier niet gestaafd dat betrokkene financieel afhankelijk zou zijn van diens broer die in België verblijft.”.

De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar stelling dat artikel 9 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat deze documenten moeten worden voorgelegd. Evenwel is dit motief volledig overtuigend nu de aanvraag niet is beoordeeld in het kader van de wetbepalingen op de gezinshereniging wat in de aanhef is vermeld onder het motief dat stelt *“Gelet op het feit dat het hier gaat om twee broers, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen in de vreemdelingenwet inzake gezinshereniging.”*. Dit blijkt ook uit de verwijzing in de naar artikel 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Kritiek gericht op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. Uit het voorgaande dient besloten te worden dat de verzoekende partij derhalve met het voorgaande niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.10 Tot slot stelt dat verzoekende partij in haar punt II.1.7 dat artikel 3 van de Kinderrechtenverdrag is geschonden omdat er geen rekening is gehouden met haar hoger belang als kind. Daargelaten de vaststelling dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet afdoend haar familiale omstandigheden in Somalië heeft uiteen gezet voor het nemen van de bestreden beslissing zodat het niet mogelijk is meer te motiveren, is de opmerking van de verwerende partij terecht.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag), wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206; RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

In deze zin kan verzoekende partij de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.11. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het middel in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN